

1862-03-19

AFSENDER

Titus Schouw

MODTAGER

Georgia Skovgaard

FAKTA

Dokumenttype:
Brev

Omtalte personer:
Titus Schouw
Georgia Skovgaard
P.C. Skovgaard

Arkivplacering:
Mappe 5 nr. 47

DOKUMENTINDHOLD

Titus Schouw skriver til sin søster Georgia Skovgaard fra Sydafrika. Han skriver om naturen - sandbankerne, planterne, bjergene og fiskene. Han fortæller også om menneskene og deres forskellige hudfarver.

TRANSSKRIFTION

Mappe 5

Brev nr. 47

Cape Town. D. 19de Marts 1862

Kjære G! Dette Brev antager jeg vil blive det sidste, jeg sender fra et civiliseret Sted, thi jeg staar nu paa Springet til at gaa ind i Landet. Vognen er ferdig, den er indrettet til at sove i og forsynet med Kogeapparater o.s.v. den trækkes af 8 Muldyr, og desuden have vi 2 Rideheste. En Hottentot (kun Halvblods, de ægte er der kun ganske faa tilbage af, jeg har ingen seet) ledsager os som Tjener og to andre Mænd af ubestemt Race ere med som Kudske. Hidtil har jeg ført et ganske europæisk Liv, levet paa Hoteler, saa dyre som man vel kan ønske sig dem hjemme og ingenlunde saa gode, gaaet i Teater om Aftenen o.s.v. og igrunder ikke seet andet end hvad jeg kunde

●2●

have seet i Europa, kun Afstanden og Bevistheden om at være i Afrika gjør det interessantere; Culturen er for langt fremme her til at man kan faa noget ret Eiendommeligt at see, naturligvis med Undtagelse af Naturen, som neppe noget Sted i Europa ligner denne. Tak for dit Brev, jeg fik det netop d. 16de Marts. Det var ganske snurrigt at læse om Frost og Kulde hjemme, medens her er alt andet end koldt. Forleden Dag blev jeg stærkt mindet om Sneen hjemme, paa en Ridetur kom jeg til en Bugt indesluttet af høie og temlig steile Bjerge, inderst i Bugten var der en stor Sandflade, rimeligvis tidligere Havbund, hvor nu Sandet selv ved den mindste Vind ere i stadig Bevægelse; fra Havet ind i Landet rulle de fine Sandskorn hen over Fladen; omtrent en engelsk Mil fra Havet, har Sandet dannet høie Banker, med runde og bløde Former

●3●

mod Vindsiden medens Læsiden er sønderreven og indskaaren paa samme snurrige maade som Snedriverne hjemme. Sandet her er fuldt saa hvidt og blændende som vor Sne. Skyggen af Hest og Rytter var ganske blaalig paa den. Men jeg har aldrig hjemme seet Snedriver saa store som disse Sandbanker, jeg ved ikke hvor høie de vare, men jeg antager de i Størrelse komme Værhøi nær. Paa begge Sider af disse hævede Bjergene

sig først i en jevn Skraaning tæt bevoxet med Krat, saa steile stenede og nøgne, og endelig [kom] denne for de afrikanske Bjerge saa eiendommelige flade Top. En Flod red jeg over en snoer sig mellem Stenene ned fra Bjerget og taber sig i Sandet længe inden den naaer Havet; meget Vand var der ikke i den, hist og her hvor Grunden var blød og moseagtig

●4●

var der en rig Vegetation af Græs Bregner store Siv, og hist og her store lillieagtige Blomster. En Gammel Ven fra Danmark [overstreget: har jeg] fandt [jeg] her, Dunhammeren, ganske den samme venlige Kamerat som hjemme, stod i Mosehullerne og nikke til mig. Ogsaa vore Brombær har jeg fundet her paa sine Steder i en stor Mængde; de ere ikke engang større eller sødere end vore. – Skovgaard maa paa ingen Maade vente saadanne morsomme Breve fra mig som dem han omtaler have været i Fædrelandet; jeg kan let sende Eder noget Sniksnak om hvad jeg har oplevet, men jeg kan ikke skrive Artikler for Tidsskrifter eller Avisfeulietoner, det maa I ikke vente; men nøies med hvad jeg kan præstere; jeg har aldrig været stor i Penen ved du nok. ‘

●5●

Husk ogsaa hvad jeg bad Dig om ikke at betragte mine Breve som Rundskrivelser; jeg skriver til Dig og Skovgaard og ikke til Andre. Du kan jo altid hilse fra mig naar nogen spørger til mig det er meer end nok. – Capstaden lider jeg ganske godt, her er livligt paa Gaderne, Bugten altid fuld af Skibe fra alle Verdens Hjørner, og Beliggenheden er meget smuk. Hottentotterne her er rasende grime Folk, de vare maaske smukkere da Racen var ren og ublandet, men nu ere de alt andet end skønne derimod i Reglen meget muskuløse og kraftige, og de lader til at være ret godmodige og altid glade og tilfredse; især ere de unge Piger af et lystigt Gemyt seer man paa dem smile de, og smiler man slaa de en Skoggerlatter op.

●6●

Malaierne derimod ere i Reglen smukke Folk med kraftige velproportionerede Lemmer, og iblandt de unge Mandfolk har jeg seet enkelte meget smukke Ansigter. Ogsaa deres Fruentimer ere ret nettede. De ere alle meget lyse i Huden, kun nogle faa Grader mørkere end jeg. I det Hele findes her alle Skaleringer af Hudfarve, lige fra den mørke Kaffe uden Fløde til Kaffe med meget Mælk i; ja end og til den bare Mælk naar jeg tager de Hvide med i Betragtning. Morsomt er det at see om Formiddagen naar Malaierne komme hjem fra deres Fiskeri, Baadene blive trukne

gjennem

●7●

Brændingen op paa Sandet og nu flokkes Koner og Børn om Baadene og slæbe Fangsten bort; store blaalige Fisk som i Formen ligne Makrel ere noget almindelige her og fanges i tusindvis, nogle mindre aborreagtige, lyserøde Fisk ere ligeledes ret hyppige, de smage ret godt men ere noget tøre som al Fisk her. Hummer er her ogsaa mange af men uden Kløer. En Dag kom Baadene iland med en Mængde Albatroser, som vare fangede i Fiskenet. Havnen er i det hele meget livlig og jeg benytter tidt Formiddagen til at seile mellem Skibene; jeg har forgjeves søgt efter danske Skibe, her har ingen været medens jeg har været her. En utrolig Mængde af Svømmefugle findes her i Bugten, de

●8●

ligne vore Aalekrager meget; de ere utroligt tamme, gaa næsten ikke af Veien for Baadene, idet høieste flyve de en Snes Alen bort, og kaste dem da igjen, eller de dykke hvilket de kan gjøre med en utrolig Ferdighed, tidt seer man dem sidde paa Baadene i Hundredevis, der er da gjerne en af dem paa Toppen af Masten. – Husk ved Leilighed at faa at vide gennem Forvalter Refsholtz [min Hilsen til ham] hvor Skovrider Fredriksens Sønner ere og opgiv mig deres Adresse saa nøiagtig som muligt, maaske kommer jeg i Nærheden af dem, det kunde da mere mig at see dem. Høre [Du] om Danske som Du antager jeg kan komme i Nærheden af paa min Reise saa glem ikke at skrive det til mig. Skriv for Resten Løst og Fast alt selv den ubelejlige Ting har Interesse naar man er saa langt fra Hjemmet. Min Hilsen til Alle fra Din hengivne Broder. T.S.

var der en rig Vegetation af Græs, Breg-
ner, stov, Lis, og Kvist og her store Blå-
ogtise Mønstre. En gammel Her fra
Danmark ~~havde~~ fundet her, sin
hjemmeren, ganske den samme
rentlige Temperatur som hjemme,
stod i Mørkeklædningen og syntte sig
mig. Og saa var Brønden her jeg
fundet her, paa sine Steder, en stor
Mængde; de var ikke engang store
eller store, end store. — Skovgaard
maa paa ingen Maade vende nedkom-
melsen. Brev fra mig som
den kan ondtale, have været.
Fædrelandet; jeg kan let inde gaa
noget Smitsomhed om hvad jeg
har op- og ned, men jeg kan ikke
skrive Artikler for Tidsskriftet
eller Avispenetrationer, det maa I
ikke vente, men skriver med hvad
jeg kan præstere; jeg har aldrig
vært stor i Penen ved det nok.

SKOVGAARD-
MUSEET
Nr. 994

SKOVGAARD-MUSEET
Mappe 5 Nr. 994

Pape torn 2. 11. 1845

Thi jeg i dette Brev antager
jeg vil blive det sidste jeg skriver fra
et civiliseret Land, thi jeg staaer nu
paa Springet til at gaa ind i
Landet. Vognen er færdig, den er
indrettet til at sove i og forsynet
med Kogepanaler o.s.v. den trækker af
8 Muldyr, og derinde have vi 2 Rde.
heste. En Høllentot (som kaldes)
de agte er der kun ganske paa Tåber af,
jeg har ingen seet) skriger og som
Tjener og to andre Mand af ulæstent
Race ere med som Tjenere. I Høllentot
har jeg fat et ganske europæisk L,
helt paa Tåber, se dog som man
vil kan ønske sig den hjemme
og ingenlunde saa gode, gaet i Tæ-
nen og fluen o.s.v. og mig minde
ikke seet andet end hvad jeg kunde

have set i Europa, hvis Opstand
og Beviisetheden om at være i Afrika, gør
det interessant; Culturen er for langt
fjernere her til at man kan se
noget ret Eendomsuelt et se, ~~men~~
tildels med Indtagelse af Naturen,
som næppe noget steds i Europa
kanne. End for det Bred, jeg fik det
netop d. 16de Marts. Det var ganske smukt
at lase om Frost og Kilde, ~~men~~
her er alt andet end koldt. Tildels
den jeg stærkt mindet om Læsen
paa en Ridetur, kom jeg til en
indelukket af hvide og hvide stier
indtil i Bagten var der en stor
vildtliges tidligere Hevning, hvor
Landet så ud som den mindste
enig steds Berørelse, fra Høet
Landet ville de fine Sandsten
over Fladen; omkring en
over Høet, her Landet
Bakter, med runde og bløde Truer

mod Vind i den modens Laiden er
søndervejs og indskærret paa
smukke maade som Landet
hjemme. Landet her er fuldt
af Høet og Høet er som
af Høet og Høet er som
paa den. Men jeg har aldrig
set Landet saa stort som
Landet, jeg ved ikke hvor
de oare, men jeg antager de
hjemme Varkøi. Paa Høet
af disse Høet Høet er
i en jevn Høet, at Høet
Høet, saa stilske Høet og
og Høet, Høet for de
Høet saa Eendomsuelt
Høet. En Høet ved jeg
over sig Høet Høet
Høet og Høet i Høet
inden den Høet, Høet
Høet var der ikke i den
Høet Høet Høet og Høet

Malaierne der med de i Rylen
smukke Følk med kraftige og
proportionerede Læmmer, og
iblandt de unge Mandfolk
har jeg end auctalt meget smukt
Ansigtet. Paa deres Præntninger
er ret nette. De ere alle meget
lyse i Huden, kun nogle paa
Grader mørkere end jeg. I det
Hole findes her alle Skæbninger
af Hvidfarvet, lige paa den mørke
Læppe uden Fårde til Læppe med
meget Malt i ja end og til den
hære Malt naar jeg tryk de
Hvide med i Betagteing. Morsønd
er det at se om Tirsdagen naar
Malaierne komme hjerne paa deres
Fiskeeri; Baadene blive trukne gennem

Brandingen op paa Landet og med
flotter Rorer og Rør om Baadene
og slæbe Tangsten bort; store blaa
lige Fiske som i Formen ligee Ma-
krel er meget almindelige her
og fanges i Luvindere, nogle
mindre storeastoge, lyserøde Fiske
ere ligeledes ret hyppige, de smage
ret godt men ere meget tære som at
Fiske her. Himmer er her og paa
mange af men uden Fiske.
En Dag kom Baadene i Land med
en Mængde Albetroser, som vare
fangede i Fiskevættlet. Naar
er i det hele meget liden og jeg brugte
til det Tirsdagen til at se
mellem Seibene; jeg har fange
ved Tøjt efter danske Fiske, her har
ingen været medens jeg har været
her. En urolig Mængde af Løve
mefugle findes her i Rylen, de

*Siger vorre Betskrager meget; da
en utroligt tænkem, saa smukke
ikke af Veien for Baadene, inde
første flyve de en Smuk Blaablåt
og kaste dem da oppe, eller de
dykke bølger og kan give med en
utrolig berøvelse, lidt der som
den sidste paa Baadene i Hvide-
davis; der er da gjerne en af dem
paa Toppen af Skuden. - Tank
ved Ledselighed at faa at vide gennem
Forvalter Repholdt hvor Skovrider
Hedrichsen kommer om og opgive mig
deres Skrive saa nøjagtig som muligt;
smukke kommer jeg i Parken af skov;
det kunde da mere mig at se dem.
Derfor lauske som den anden
jeg kan komme i Mærheden af paa
minne Skole saa glæde ikke at blive
det til mig. Hvis for Ruten det
Det alt selv den Skilføjet ting
har fortælle naar man er saa langt
fra hjemmet. Hvis taler til
Alle fra din pigeone Brøder.*

mildt, men om Morguen er det
 koldere, og indersteden om dagen
 med naar Lydstormen blæser, det
 er da ingenlunde for meget at tage
 en god Lyst til at se paa og forklare
 om Høsten; men vi ere ogsaa nu
 hvidt til Veiers adskillige tænder.
 For over Høsten tænker jeg. Hvidt
 søver om Natte inde i Vognen, men
 jeg sover ideelst, det blev mig for
 snævert inde i Vognen, jeg svæver
 mig i et Tæppe af Længsel og
 Jødes indtil til Høsten, i det Mindste
 ikke for Morguen naar jeg regner,
 men betænker meget, saa kommer
 jeg til at se op, naar vi kommer
 mig over og The og ide alle
 omhvængt Høsten og Værelse er; nu afsluttes
 naar vi gjøre Høsten der Vognen, Høsten
 Høsten og Høsten de søde Høsten
 og Tæppe og s. alt meget romantisk
 i det de Lige Høsten Høsten.
 Men naar du skal drømme Gang til Høsten og
 Høsten Høsten og Høsten Høsten Høsten
 Høsten Høsten og Høsten Høsten Høsten Høsten
 Høsten Høsten og Høsten Høsten Høsten Høsten

SKOVGAARD
 12.995
 MUSEET

SKOVGAARD-MUSEET
 Mappe 5. Nr. 48

Brauport. 24de April 1862.

gaa J. Nu far jeg prøvet det
 uivilkarede Liv, i det Mindste til Høsten,
 og det smager mig særdeles. Jeg har vist
 om Høsten op i Landet, men endnu
 ikke fundet det Høsten; enkelte Høsten
 og Høsten og Høsten Høsten af Høsten
 Høsten; samt vilde Høsten og
 Høsten; men alt endnu Høsten
 Høsten og Høsten at det ikke har
 Høsten Høsten sig at gjøre Høsten
 for at jage det. Landet her er smukt
 nok, og vores Høsten har Høsten Høsten
 at gaa op af Høsten. Først kommer
 men der er stor Høsten, saa en Høsten
 Høsten som Høsten Høsten Høsten
 Høsten, derpaa igen en Høsten
 Høsten af Høsten og Høsten Høsten
 i det Høsten Høsten Høsten Høsten
 jeg end ikke Høsten Høsten.